

Màu Hoa Khế

Con Điện

Là khu ngoại ô thành phố vào những tháng năm 1963, nhà cửa cũng còn thưa thớt . Gia đình tôi dọn nhà về đó ở .Căn nhà Ba tôi mua cũng hơi bị kỳ cục .Kiến trúc kiểu gì mà bốn căn nhà quay mặt ngó vô nhau , để chính giữa một khoảng sân .Phía bên ngoài chỉ một lối vào duy nhất .Nên tất cả lấy cùng chung một địa chỉ , chỉ khác con số 1,2,3,4 để phân biệt .Căn nhà tôi thật may mắn , cái đuôi nhà đằng sau lại dài ra tới một con đường nhỏ , cỡ hai chiếc xe hơi đi lọt .Tôi thích phía đằng sau hơn , bởi trên con đường chỉ có một vài cái quán nhỏ , chỉ tụ tập vào buổi sáng buôn bán , tới trưa là đã dẹp hàng .Con đường dẫn vô trong là một cái xưởng làm đồ mộc .Cũng có lắm nhà dài như nhà tôi , những không hiểu sao họ không muốn trở thêm cửa sau .

Mới dọn nhà về một nhọc nên ngủ rất ngon , tôi đánh một giấc tới sáng .Nhưng Ba mẹ tôi thì người già khó ngủ , bảo nửa đêm như có tiếng gì tru

lên nghe ớn lạnh .Thế là đêm hôm sau tôi cùng cả nhà ngồi chờ để nghe lại tiếng kêu giữa đêm quái đản đó .Quả nhiên như lời Ba Mạ tôi nói , tiếng tru thật ai oán , nửa giống tiếng loài vật , nửa như tiếng con người .Sáng ra tôi mở cửa phía sau , lân la làm quen với những người buôn bán , để dò hỏi tin tức .Họ cho biết nơi đây có nhốt một con điên , cách chỗ tôi ở không xa .Căn nhà bị khuất lấp phía đằng sau một con hẻm nhỏ .Duy nhất một căn , căn nhà xây lên đã lâu , dễ chừng cả mấy chục năm .Căn nhà làm toàn bằng gỗ màu đen loại quý , cho dầu đã trải qua với thời gian quá lâu như thế , mà vẫn chưa đổ nát hoàn toàn .Vẫn còn có một vài chỗ nguyên vẹn có thể ở .Nhưng nhìn vào thì đúng là căn nhà hoang .Nó nằm trơ trọi , chung quanh bao phủ những rặng tre già xơ xác , những đám cỏ lau vàng héo .Có thật nhiều cây ăn trái , như nhãn , vú sữa , ổi , mít ,cây cho trái quanh năm .Chỉ có những đứa bé nghịch ngợm giống như tôi mới mon men rủ nhau đi hái trộm .

Tôi ít khi thấy người nào ngoài con điên ở trong căn nhà hoang .Nói đúng ra là nó bị nhốt,bị giam cầm .Tôi nghĩ sao người nhà nó ác quá , hình như mỗi ngày họ có mang cơm cho nó ăn rồi bỏ đi .Tôi với bản tánh tò mò cố đi tìm hiểu về lai lịch của con điên .Mới được biết gia đình nó trước đây chính gốc người Tàu .Câu chuyện nghe rất rùng rợn chẳng khác gì những cuốn phim kinh dị .

Khi căn nhà được xây cất lên thật đẹp, thật lớn .Một gia đình giàu có làm nghề thuốc bắc gia truyền dọn tới .Trong nhà rất đông con cái , họ sống quây quần bên nhau rất vui vẻ .Trong nhà có một người già nhất gọi là bà cố .Mỗi ngày ngồi nơi cửa sổ nhìn ra bên ngoài , thỉnh thoảng lại cười lên những tiếng cười thật man rợ . Có kẻ nhát gan thì lánh xa , còn có kẻ gan dạ thì tò mò tìm hiểu .Họ truyền miệng cho nhau là thấy bà già này chỉ toàn ăn thịt sống .Có lần họ còn thấy máu tươi dín đầy nơi mép miệng của bà ta .Rồi không biết có bị trùng hợp hay không , mà chó , mèo quanh đó bị mất tiêu

một cách bí mật .Mọi người nói hồi xưa đâu ai dám đi qua căn nhà đó , chứ nói chi là bước vô mua thuốc bắc của họ bán.Người quanh vùng thấy lạnh lạnh làm sao , bởi những gương mặt của những người sống trong căn nhà .Họ giống như những gương mặt bằng sáp .Chẳng bao giờ thấy nụ cười trên môi họ .Đám người trong thật lạnh lùng , sống xa cách chẳng muốn thân thiện với ai cả .Họ sống cô lập , có vẻ bí mật không buồn biết tới thế giới bên ngoài .Họ cũng chẳng đụng chạm tới ai , nên mọi người dần dà rồi cũng quen đi và không còn dị nghị gì thêm nữa .

Cho tới một đêm trăng rằm thật lớn trên bầu trời .Tiếng gào thét từ căn nhà vọng ra .Mọi người hoang mang không biết chuyện gì ,nên phải gọi tới những người bảo vệ về an ninh đến nơi để tìm hiểu .Thì một quang cảnh hiện ra trước mắt thật kinh hoàng ,tất cả những người trong căn nhà đó bị giết chết một cách thảm thiết .Bị moi ngực lấy trái tim mang đi ,thủ phạm bôi xóa những bằng chứng , nên không còn dấu vết để tìm ra manh mối .Chỉ còn duy nhất bà cố của họ còn sống sót , ngồi im bất động trên môi mép vẫn còn rùng rùng máu chảy , hai con mắt như một màn sương trắng đục ngờ .Thì ra bà là một người đã bị mù .Tiếng thét hãi hùng vang lên là của hai vợ chồng đưa nuôi con vừa về tới nhà ,làm kinh động cả cái xóm nhà ở đêm hôm đó.

Vụ án mạng , vẫn không sao tìm ra thủ phạm .Chính quyền qua một thời gian cũng bỏ vào quên lãng .Có người bàn vô, tán ra , bảo đây là một vụ báo thù .Bà cố đã quá già nên chết sau đó vài tháng .Còn lại cặp vợ chồng may mắn sống sót .Họ vẫn sống an nhiên trong căn nhà .Họ bắt đầu có cuộc sống rất bình thường không như trước đây , thỉnh thoảng cũng ra ngoài bắt chuyện làm quen hàng xóm .Nhưng kỳ thật,làm như ai cũng sợ tránh né, chẳng ai muốn quen biết thân thiện với họ .

Họ sống ở đó sanh ra con cái , nhưng họ không hề có con trai .Lạ lùng cứ

con gái vào tuổi 16 là bị điên .Nhưng có những người con trai thấy họ giàu mờ mắt tham của , hay vì những đứa con gái điên đó quá đẹp nên bằng lòng lấy làm vợ .Và một điều khó hiểu , tại sao những cô gái điên đó cũng chỉ đẻ toàn con gái ,không hề có con trai để nối dòng nối giống .Thiên hạ lại bắt đầu bàn tán .Họ cho rằng cặp vợ chồng còn sống ,họ chỉ là con hoang của ai được lượm về nuôi . Là thủ phạm gây ra vụ thảm sát đó để tranh đoạt gia tài, nên giờ đây phải bị trả giá tội lỗi của mình .Và cứ thế , những đứa con gái điên cứ tiếp tục ra đời ,để chịu cái hành phạt của tổ tiên mình gây ra .Một sự trùng hợp hay đúng là một lời nguyền .Cứ đúng vào năm 16 tuổi trong đêm trăng rằm là đều bị nổi điên giống như nhau.Rồi bắt đầu từ đó đêm đêm lại tru lên ,gào lên những tiếng kêu ai oán thống thiết vang vọng u uất kéo dài cho tới sáng .Người sống trong căn nhà đó , cứ lần hồi bỏ đi chẳng hiểu vì nguyên cớ gì .Chỉ thấy khi tôi dọn về thì còn duy nhất một người .Đó là con điên .

Mới dọn về đêm nghe tiếng rú cũng thấy sợ , nhưng mỗi đêm cứ nghe rồi cũng quen .Tôi thật là không biết sợ trời , sợ đất cả gan đến căn nhà hoang và đã nhìn thấy con điên sống nơi đó. Không biết nó là con cháu dòng thứ mấy trong gia tộc , để chịu phải lời nguyền và sự trừng phạt hết sức ác độc . Nhìn tay chân nó bị khoá bằng cái xiềng xích to .Ăn uống cũng ở đó , đại tiện , tiểu tiện cũng ở đó .Mỗi ngày tôi thấy có một người được thuê mướn , đến tắm rửa cho nó , nói tắm chứ thực ra họ lấy cái vòi nước xịt vô người ,như xịt vô con heo , rồi xịt sạch luôn trên sàn nhà .Sau khi thấy người làm công bỏ đi ,tôi đến gần hơn để nhìn cho rõ con điên . Nó bị khoá tay , khoá chân nên tôi cũng yên tâm .Trước mắt tôi , con điên đẹp đến làm tôi sững sờ , vẻ đẹp hiền lành , dịu dàng của nó , đã đánh tan sự tưởng tượng dễ sợ của tôi bấy lâu nay .Nên tôi từ đó thỉnh thoảng vào thăm nó .Nó cũng như nhận ra tôi mỗi khi đến .

Đôi mắt dại của một người điên ,có hôm tôi nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh ứa ra , miệng con điên lần đầu ú a ú ớ ,như muốn nói điều gì với tôi , vẫn không thốt ra được .Tuần lễ sau ngày tôi đi chơi xa về .Hay tin con điên chết .Chết cô đơn, trơ trọi như một con vật , nằm co quắp trên nền gạch nhà lạnh lẽo .Căn nhà của một dòng tộc quý phái ,giàu sang ngất ngưỡng một thời .Tôi thoáng buồn, nhưng rồi chợt nghĩ , con điên đã trả xong món nợ mà tổ tiên nó đã vay quá nặng nề .Chỉ tội nghiệp, tại sao những ngày cuối cùng nó lại biết khóc ? , tại sao nó lại muốn nói điều gì với tôi ? .Sao không để cho nó chết lặng lẽ như một giấc mơ .Sao nó phải tỉnh lại làm chi đôi ba giây phút .Để nhìn thấy cuộc đời đã hết sức vô cùng nghiệt ngã ,đối với thân phận của một kiếp người !!!...

muraphônúi,Dce03/09

Chuyện chỉ nghe đồn miệng , hư thực ra sao không ai biết .

Nguồn: Dactrung.net

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 12 tháng 12 năm 2009